

РЕШЕНИЕ

№ 2606

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 01.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **11305** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

С жалба, вх. № 41657/21.11.2023 г. адвокат Н. Г., като пълномощник на С. К. - гражданин на Република Турция е оспорила от негово име постановен на 06.11.2023 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – Турция Отказ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 09.08.2023 г.

В съдебното производство жалбоподателят и адвокатът не се явяват. С жалбата се твърди процесуална и материална незаконосъобразност на оспорвания отказ, като се акцентира върху това, че: жалбоподателят е роден в РБ; бил е принудително изселен в Турция като дете, заедно със семейството си; макар да е гражданин на Турция и да живее отдавна там, тук има роднини и близки; поради финансовата криза желае да се установи трайно в РБ; представени са всички, изискуеми документи. Представена е от адвоката и писмена защита. Не е заявено искане за възстановяване на разноски за водене на делото.

Ответникът не е представляван и не е заявил становище.

Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка и тези, представени от адвоката на оспорващия, както и от ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ - МВР са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят С. К. – гражданин на Турция е заявил (л. 46 от делото) на 07.08.2023 г. пред Генералното консулство на РБ в Б. - Турция желание да получи индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ. На 06.11.2023 г., видно от представено по делото копие (л. 11) на Приложение № 7, към чл. 34, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в РБ“ и с мотиви (цитат): „апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; допълнителни забележки: във връзка с чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ-при извършена проверка е установено, че апликантът няма намерение да се установи продължително /дългосрочно/постоянно в РБ; чуждият гражданин не е посещавал РБ от 2013 г.; съмнение договорът за наем да е фиктивно изготвен; опит за формално изпълнение критериите ЗЧРБ/ НУРИВОВР с цел получаване на виза“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Жалбата е основателна.

От страна на оспорващия са представени всички, изискващи се документи – факт, който не се оспорва от ответника. Безспорно се установява, че: той е роден в РБ на 01.05.1950 г., като български гражданин; към датата на подаване заявлението за виза не е български гражданин, а гражданин на Турция, считано от 17.10.1951 г. Представени са, вкл.: договор от 21.03.2023 г. за наем на жилищен имот в [населено място], Област Б., с нотариално заверяване подписите на пълномощника на С. К. и този на наемодателя; декларация по § 1, т. 20.2 ДР ЗЧРБ; удостоверение от банка в РБ, че С. К. е клиент на банката от 19.06.2023 г. и има в сметка си 5 000 Евро; удостоверение, че в Турция няма съдебна регистрация. Съдът служебно изиска информация от ДА „НС“ и от Дирекция „Миграция“ – МВР. Според информацията от ДА „НС“ съгласувателната процедура е приключила с положително становище, че заявителят не представлява заплахата за националната сигурност. Становището на Дирекция „Миграция“ – МВР е отрицателно, с мнение за (цитат): „основателни съмнения за трайно установяване на лицето в страната, каквато е хипотезата на чл. 25, ал. 1, т. 9 и чл. 9, ал. 1 ЗЧРБ „Виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни се издава на чужденец, който желае да се установи продължително или постоянно в РБ“; лицето няма влизане в страната през последните 10 години; договорът за наем е сключен с роднина, с посредничеството на адвокат“. Именно това становище е използвал ответникът като мотиви да откаже издаването на виза.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с

императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанията по т. 17, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ („не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“). Описаните по – горе и представени от ответника в заверени преписи писмени доказателства доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, по отношение на това спазил ли е административният орган изискванията за законосъобразност на отказа. Коментиранията по – горе факти и обстоятелства не сочат несъмнено на извода, че „апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“, каквото е изискването на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Допълнителните забележки към мотивите на процесния отказ („при извършена проверка е установено, че апликантът няма намерение да се установи продължително /дългосрочно/постоянно в РБ; чуждият гражданин не е посещавал РБ от 2013 г.; съмнение договорът за наем да е фиктивно изготвен; опит за формално изпълнение критериите ЗЧРБ/ НУРИВОВР, с цел получаване на виза“), както вече се каза, очевидно са свързани със становището на Дирекция „Миграция“ - МВР. Както становището, така и мотивите обаче, се основават на някакви субективни заключения и предположения, понеже анализът на описаните доказателства не води до безспорен извод за недоказване „достоверно целта и условията за заявеното пребиваване“. З., който към момента е на възраст почти 74 години е декларирал желанието си да се установи трайно да живее в РБ, където на практика са неговите „корени“ и където е роден. Обстоятелството, че договорът за наем „е сключен с роднина, с посредничеството на адвокат“ не означава, че е „фиктивно изготвен“. Вероятно се има предвид да е изготвен за целите на заявлението, без действително намерение апликантът да живее на адреса, но такива данни и доказателства не са ангажирани, както от страна на Дирекция „Миграция“ – МВР, така и от ответника. Това, че имотът е собственост на роднина и е ползван адвокат не е достатъчно да дискредитира доказателствената стойност на договора и да бъде направен извод, че наемателят няма намерение да ползва имота. Нормално е заявителят, който се намира в Турция да ангажира адвокат в РБ и няма каквато и да е законова причина да не може да сключи договор за наем на недвижим имот със свой роднина. Изискване, заявител за издаване на виза „Д“ да е посещавал/пребивавал преди това в страната, за която иска виза не е предвидено със ЗЧРБ. Обратно – пребиваване „на територията на Република България 90 дни в рамките на последните 180 дни като притежател на национална виза за краткосрочно пребиваване или при условията на безвизов режим за краткосрочно

пребиваване“, респ. – като притежател на Ш. виза представлява материалноправно основание за отказ да бъде издадена нова виза – чл. 10, ал. 1, т.т. 18, 18а ЗЧРБ. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. Ответникът обаче не е извършил обективно дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Обобщаващите му изводи, с които е мотивирал отказа да издаде виза се основават на предположения и на превратно оценяване на фактите. Основателно се сочи в жалбата, че отказът не съответства на чл. 8, ал. 1, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, по отношение на жалбоподателя не е приложимо изключението, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Издаденият на 06.11.2023 г. от консулско длъжностно лице в Генералното Консулство на Република България, в [населено място] - Турция отказ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът не установи и не докажа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанието по чл. 10, ал. 1, т. 17 с.з. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК, но като материално незаконосъобразен подлежи на отмяна. Административната преписка следва да бъде изпратена на консулското длъжностно лице в Генералното Консулство на Република България, в [населено място] за ново произнасяне по заявлението от С. К., от 09.08.2023 г. за издаване виза „Д“, след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, касаещи тълкуването и прилагането на Закона.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба, вх. № 41657/21.11.2023 г. от С. К. - гражданин на Република Турция постановения на 06.11.2023 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – Турция Отказ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 09.08.2023 г.

ИЗПРАЩА административната преписка на консулското длъжностно лице в Генералното Консулство на Република България, в [населено място] за ново произнасяне по заявлението от С. К., от 09.08.2023 г. за издаване виза „Д“, след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, касаещи тълкуването и прилагането на Закона.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: